

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

30. An si Sacerdos sciat ex confessione aliquod delictum alicuius non emendatum, si occultè petat Eucharistiam, sit illi deneganda? Et deducitur, quod Sigillum Confessionis ita obligat, vt finita ea, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

RESOL. XXVI.

An qui ministrat Eucharistiam in peccato mortali peccet mortaliter? Ex part. 3. tr. addit. Ref. 5.

Que hic est Ref. antecedens, & in omnibus aliis eius nor.

§. 1. **P**RO negatiua sententia plures Doctores adduxi in part. 2. tract. de celebrat. Missarum, res. sol. 23. sed euidam Theologastro nimis laxa visa est hæc opinio, immeritò tamen nam est probabilissima. Et ita præter Vasquez, Ledesma, Nugnum & alios, quos ibi citavi, tenet nouissimè hanc sententiam, me citato, amicus noster doctus Barbosa. tr. de officio Parochi, c. 20. n. 17. vbi sic ait. Priusquam Parochus Eucharistiam administret, si habeat conscientiam peccati mortalis, debet præparare se ad gratiam per confessionem, vel saltem per contritionem; non peccabit tamen mortaliter, si sit in peccato mortali ministrans, quia qui ministrat Eucharistiam consecratam, non est minister Dei ad iustificationem proximè, sicut in aliis Sacramentis, sed tantum est veluti applicans actiua passiuus, in aliis namque Sacramentis sacerdos simul conficit, & ministrat Sacramentum, non autem in hoc, non enim est idem conficere, & ministrare. Ita mecum Barbosa.

RESOL. XXVII.

Quidam Sacerdos Capellanus cuiusdam Parochia existens in peccato mortali ministravit per multos menses agrotis sacram Eucharistiam, queritur, an tales in tali administratione peccauerit mortaliter? Ex part. 2. tr. 17. & Misc. 3. Ref. 13.

Sup. hoc in duabus præcedentibus Ref. & in omnibus aliis not. Ref. 25. præcedentis.

§. 1. **V**idetur omnino affirmatiuè respondendum. Nam istud ministerium est actus per se pertinens ad Ordinis Sacramentum, & ideo minister concurret per characterem ad talem actum, ut minister religionis & ex officio. Item, quia hoc ministerium immediatè versatur circa Sacramentum omnium sanctissimum, atque adeò exigit sanctitatem in ministro, qui si in peccato ministrat, peccat mortaliter. Et tandem cum hoc sacramentum sit cæteris excellentius, propter realem Christi præsentiam, si peccat mortaliter, alia sacramenta in mortali confessione, multo magis conferendo hoc sacramentum, quod nisi à ministro consecrato, & ex officio conferri non potest. Et sic hanc opinionem sequuntur D. Thomas in 4. dist. 5. quest. 2. art. 2. qu. 4. ad. 2. Paludanus di. 13. quest. 1. art. 4. concl. 1. Richardus dist. 13. art. 1. quest. 3. Sotus quest. 1. art. 4. Suarez, disp. 16. sect. 4. & disp. 72. sect. 4. Valentia tom. 4. disp. 6. quest. 10. punct. 1. Bonacina de Sacram. disp. 4. quest. 5. punct. 2. num. 3. & alij.

2. Verùm oppositam sententiam docuerunt Henricus quodlibet. 6. quest. 30. Martinus de Ledesma in 4. part. 1. quest. 5. art. 6. dub. 3. & Petr. de Ledesma in summa tom. 1. de Sacram. in communi, cap. 6. concl. 8. diff. 5. fol. mibi 13. nempe non esse peccatum mortale, sed tantum veniale, aliis extra Missam Eucharistiam ministrare. Ratio est, quia licet hoc ministerium per se spectet ad potestatem characteris, & ad ministrum tantum ex officio, non tamen est actio causatiua gratiæ, per se loquendo, quia minister in casu non est per se causa gratiæ, sed tantum conditio sine qua non; nempe causa applicans. Nec tangit nisi species materiales, quæ sanctitatem in se non habent, nisi sicut signa. Item, quia id olim fecerunt laici, & postea minister digitos panniculo circum-

uoluerit, ne species consecratas immediatè tangat. Et tandem, quia si quis corpus Christi tetigerit, cum super terram ambulauerit existens in peccato mortali, non peccasset mortaliter. Ergo, neque modo aliis Eucharistiam in peccato ministrans. Hæc sententia videtur mihi probabilis, sicut etiam visa est Pet. de Cabre, in 3. p. D. Thom. de Sacram. q. 64. ar. 6. disp. 1. §. 5. n. 17. ex quo supra est ista decisio. Et sic respondendum est ad superius quæsitum, dictum sacerdotem administrantem ægrotis Eucharistiam in peccato mortali, non peccasse nisi venialiter. Salus, &c.

RESOL. XXVIII.

An qui ministrat Eucharistiam peccatori, peccet duplici peccato? Ex part. 4. tr. 4. & Misc. Ref. 103.

§. 1. **D**VO peccata committere docet aliqui, vnum contra proprium officium, alterum cooperationis peccati proximè. Sed alij vt notat Ioan. Præpositus in 3. part. D. Thom. q. 6. ar. 1. dub. 6. num. 23. non improbabiler putant, vnum numero peccatum committere, in hoc consistens, quòd Sacramentum conferatur indigno, quòd necessariò inuoluit peccatum recipientis, & proinde ex eo capite non multiplicetur peccatum ministrati.

RESOL. XXIX.

An in dubio, utrum peccator sit publicus, vel occultus, danda sit ei Eucharistia? Ex part. 4. tr. 3. Ref. 54.

§. 1. **A**ffirmatiuè respondet Petrus de Ochagania tract. 2. de Euchar. effect. quest. 10. num. 4. vbi sic ait. In casu dubio quo dubitatur, an peccatum sit publicum, vel non, vel an factum quod publicum est, sit peccaminosum, vel non, confertendum est Eucharistiæ sacramentum, quia in pari causa & delicto melior est conditio possidentis suam libertatem; sed iste homo in eo casu possidet suam libertatem accedendi ad hoc Sacramentum, ergo non est denegandum. Ita ille, qui citat etiam Ledesma.

RESOL. XXX.

An si Sacerdos sciat ex confessione aliquod delictum cuius non emendatum, si occultè præstet Eucharistiam, sit illi deneganda? Et deducitur, quòd Sigillum confessionis in obligat, et finita ea neque cù ipso penitente possumus amplius de illa loqui, nisi de speciali licentia illius, & non suam loqui, sed neque etiam vultu, aut factis exprimat peccata illius possumus? Ex part. 3. tract. 4. Ref. 46.

§. 1. **S**i absit periculum infamiae, esse in tali casu denegandam Eucharistiam docent Præpositus in 4. sen. tom. 1. dist. 9. quest. 1. art. 15. Ferrandus de Heredia de Euchar. part. 8. dub. 1. num. 3. Valquez in 3. part. tom. 3. disp. 290. cap. 5. num. 51. qui citat Alexandrum, D. Thomam, Durandum, & Ledesma. Idem docent Suarez in 3. p. tom. 4. disp. 33. sect. 6. & Victoria in summa, num. 80. Tabiana verb. communis §. 3. Angelus ver. Eucharistia 3. §. 20. Ratio est, quia sic confalitur & sigillo, & sacramento; sigillo, quia non reuelatur, cum occultè negotior; sacramento verò, quia non datur indigno.

2. Sed tu omnino contrariam sententiam tenes, quam suentur Valentia tom. 4. disp. 6. quest. 8. punct. 3. Nauarri

Navarro cap. 2. num. 55. Paludanus in 4. dist. 9. art. 1. concl. 3. Coninch. in 3. part. quest. 80. art. 6. Layman in Theol. mor. lib. 5. tract. 4. cap. 6. num. 9. Sanchez de matrim. tom. 1. lib. 3. disp. 36. num. 14. D. Antonius part. 3. tit. 14. cap. 1. §. 2. Adrianus col. 2. quest. 3. Nugnus in 3. part. tom. 1. quest. 80. art. 6. diff. 2. Syluester verbo Eucharistia 3. num. 7. Armilla ver. confessor. 7. Henriquez lib. 8. cap. 59. num. 3. & Fagundes part. 3. lib. 3. cap. 10. num. 23. vbi has adducit rationes; quia illa negatio quæ fit occulte, per accidens est quod sit occulta, cum de se sit publica, fit enim in occulto foro penitentiae, ad dirigendum actum humanum extreme administrationis ipsius Sacramenti. Notitia autem confessionis vti non potest homo ad dirigendos actus externos aliorum. Secundo finita confessione finitur Sacramentum, cuius sigillum ita obligat, ea finita, vt neque cum ipso penitente possimus amplius de illa loqui, nisi de speciali licentia illius; nec solum loqui, sed nec etiam vlti, aut factis exprobrare peccata illius possumus, quantumvis occultissime id faciamus, nihil enim minus scimus, quam quod per confessionem scimus. Ergo nec etiam negare Eucharistiam, tantumvis occultissime petat, cum ea negatio sit quedam exprobratio. Et tandem notitia confessionis nullum commercium habeat cum actionibus publicis; quæ enim Confessarius via Confessionis scit, scit vt Deus; & quando Eucharistiam negat, negat vt homo; quare vna notitia iuuare alteram non potest. Hæc omnia Fagundes. Vnde patet responsio ad argumentum contrariæ sententiæ; negandum est enim, quod in tali casu non fragarit sigillum confessionis, si non potest ostendi alia rationabilis causa.

RESOL. XXXI.

An liceat ministrare peccatori scienti, & potenti sibi dari Hostiam non consecratam ad sacrilegium ipsius, & grane damnum vitandum?
Et an debeat Sacerdos in tali casu proponere Hostiam consecratam adorandam, & a tergo post illam non consecratam, ita vt Hostia non consecrata non videatur, nec adoretur, vel possit Sacerdos saltem simulare se Eucharistiam in os illius immittere, licet ad hoc facere non teneatur? Ex part. 4. tr. 4. & Misc. Ref. 47.

§. 1. Negatiuam sententiam docet D. Thom. in 3. part. quest. 80. art. 6. ad 2. Cictianus Richardus, Durandus, Paludanus, Gabriel, Maior, & Sotus, quos citat & sequitur Gabriel Vasquez in 3. part. tom. 3. disp. 209. cap. 4. num. 40. quibus adde Suares de in rez tom. 3. disp. 67. §. 4. circa tertiam obiectionem. Valentiam tom. 4. disp. 8. quest. 8. punct. 4. §. denique hic notetur. Reginaldum tom. 2. lib. 29. cap. 4. num. 49. Henriquez lib. 6. capit. 22. num. 4. Ledesman in summ. tom. 1. de sacram. Eucharist. cap. 12. dist. 7. §. toda via quedam dos difficultades. Didacum Nugnum in 3. part. tom. 1. quest. 80. art. 6. diff. 2. in fine, & alios penes ipsos. Ratio est, quia perniciofa & execrabilis est simulatio in Sacramentis, & in tali casu ministrans quantum est ex se alios ad idololatriam inducit, cum exponat ad adorandam hostiam non consecratam pro consecrata.
2. Verum his non obstantibus opinio negatiua suaderi potest, quia Sacerdos in tali casu iam proponit adorandas hostias consecratas, nec obstat quod inter illas apponit non consecratam, nam intentio adorantis non tendit expressè & formaliter ad quamlibet hostiam à Sacerdote propositam adorandam, sed ad Christum, qui cum sub aliis hostiis contineatur, ministratur iam verum obiectum ado-

rationis, ea ratione, qua non adorant fideles pilum, v. g. conglutinatum hostiæ consecratæ, sed solum Christum. Nec obstat quod fictio & simulatio in Sacramentis sit perniciofa, quia adest in tali casu iusta causa illam efficiendi, & ideo potest Sacerdos fingens absoluerè penitentem ad vitandam infamiam non absoluti, vt quotidie efficitur quando inuenitur penitens indispositus, & circumstantes vident illum confiteri; quapropter Sacerdos minimè peccare videtur vbi grandi occulto peccatori abstinenti à communionem periculum immineret, si ministraret hostiam non consecratam pro consecrata, hoc modo, videlicet proponendo Hostiam consecratam adorandam, & à tergo post illam non consecratam, vel alio modo, ita vt Hostia non consecrata, nec videatur, nec adoretur. Vnde hanc sententiam ex veteribus tenet Altiufiodorensis in summ. lib. 4. tract. 5. cap. 5. Albertus Magnus in 4. dist. 13. ar. 20. quos refert Suarez vbi supra, tenet etiam Bonauentura in 4. dist. 9. art. 2. quest. vlt. in fine, & ex neotericis hanc sententiam docuere nostris temporibus Henricus Villalobos, & Ludouicus de San Iuan, & quia eorum codices non ita facillè inueniuntur, ponam hic verba per extensum. Villalobos in sum. tom. 1. tract. 7. diff. 38. num. 7. sic ait. [No es licito dar la hostia no consagrada por el peligro que ay de la idolatria, mas si la forma que le ha de dar la tuuiese secreta, de manera que los fieles no la pudiesen adorar con contentimiento del peccador, seria licito darla para euitar algun gran escandalo, pues alli no auia peligro de idolatria.] Ita ille. Ludouicus verò de San Iuan in sum. tom. 1. quest. 7. de Euchar. art. 8. diff. 3. sic asserit. [Sera licito dar al peccador occulto, vna hostia no consagrada con su contentimiento, para que no se infame con quien viere, que no comulga, porque no se comete sacrilegio en la comunion, ni se infama al proximo y como es licito dar la absolucion cautelosa, tambien lo es dar la comunion, pero se ha de aduertir que esta conclusion no se ha de practicar, si no en casos raros con sabiduria del peccador, y proponiendole delante otra hostia consagrada que el y el pueblo adoren.] Ita ille. Sed ego puto non esse descendendum à prima sententia negatiua, quam præter Doctores citatos fuscè pertractat Ioannes Santicus in selectis disp. 35. per rotam, & respondet ad argumenta contraria quæ supra adduximus, & ipse adducit; non tamen audeo posteriorem sententiam affirmatiuam nota improbabilitatis inurere.
3. Notandum est tamen hæc, quod esto Hostiam non consecratam loco consecratæ porrigere accedenti communicare minimè Sacerdoti liceret, potest tamen saltem simulare se Eucharistiam in os illius immittere, licet ad hoc facere non teneatur; & ita hanc sententiam docet Henriquez lib. 6. cap. 22. num. 4.

RESOL. XXXII.

An possit aliquis ita accedere ad Eucharistiam, vt non accipiat gratiam, neque peccatum committat?
Et inferitur, quod quamuis hoc Sacramentum per se primo non sit institutum à Christo ad conferendam primam gratiam, sed ad conferendam augmentum illius, tamen in duobus casibus illam conferre, & peccatum mortale remittere, ac delere potest. Ex part. 3. tract. 6. & Misc. 2. Ref. 98.

§. 1. Negatiuè responder Sotus in 4. dist. 12. quest. 1. artic. 4. cui videtur accedere Richardus in 4. dist. 9. quest. 2. artic. 2. Adrianus de Eucharistia, quest. unica, & Maior in 4. dist. 9. quest. 1. non plene sup. hoc. lege tamen in tom. 1. tr. 1. quia